
Dokud tě nenajdu

Liz Lawler

U pírала oči do tmy a začala ji opouštět odvaha. Nohy měla jako z gumy, jako po dlouhém ostrém běhu, srdce jí bušilo a ztěžka oddychovala. Nevěděla, co má dělat, a myšlenky se jí zadržly. Potřebuje se vzpamatovat. Prostě jen musí pokračovat v tom, co začala, a dát se do hledání, ještě než se vrátí a chytí ji tady. Celý týden ho pozorovala a sledovala a zaznamenávala si časy, kdy co dělal, ale to se mohlo změnit. Viděla, že noc co noc věšel svůj portýrský kabát na věšák v místnosti pro personál a klíče nechával v kapse, načež vyšel na parkoviště, nasedl do auta a odjel k jedné ze tří restaurací s rychlým občerstvením, které v sousedství byly. To jí však nedávalo žádnou záruku, že se zčistajasna nevrátí a nedopadne ji při činu. Musela sebou pořádně hodit.

Sepjala chvějící se ruce a pevně sevřela dlaně, protože z nich chtěla vytěsnit nepřijemný třes, a propnula nohy, aby se do nich vrátila síla. V dalším kroku ji nebrzdil strach pokračovat, ale děs z toho, co by mohla najít.

Vztáhla ruku a šátrala po stěně, aby našla vypínač, pak se ozvalo tiché klapnutí a elektrické zabzučení, když se na stropě postupně rozsvěcovaly jeden po druhém matové zářivkové panely. Do uší jí pronikl nějaký další zvuk a v rozrušení si představovala, že musí být slyšet až před budovou. Napjatě naslouchala, ale chvilkový hluk už ztichl a nenacházela další důvod, aby od svého záměru upustila. Všude kolem panovalo naprosté ticho, ozýval se jen její dech.

Čtvercová místnost bez oken působila velice diskrétním dojmem, jako bankovní trezor s bezpečnostními přihrádkami, kde klienti v naprostém soukromí otevírají schránky a ukládají do nich své nejcennější věci. Rozdíl spočíval ve velikosti schránek. Každá z těch zdejších byla dost velká, aby pojmul lidské tělo. První a poslední byly ještě o něco větší a užívaly se

k uložení největších mrtvol. Při jedné stěně napočítala dvanáct dvířek skrývajících chladicí boxy pro dvanáct těl. To znamenalo, že musí zkontrolovat dvanáct přihrádek, nepočítaje ty u protější zdi. Když si pospíší, mohla by se včas vytratit a vrátit klíče do kabátu vrátného, aniž by pojal tušení, že tu byla. Možná už po vytažení první schránky najde, co hledá...

Drobné dlaždice v terakotové barvě se zdály ošlapané, černé šmouhy na nich výmluvně svědčily o tom, že se tu jezdí s vozíky na gumových kolečkách. Ty stály odstavené na nejvzdálenějším konci místnosti, mezi nimi i hydraulický zdvihací vozík zapojený šňůrou do zásuvky, aby se nabíjely baterie. U špinavě šedé stěny byla přistavená jediná židle.

Bude otvírat dvířka z levé strany a zdola nahoru, aby ani jedna nevynechala.

Došourala se k nejbližšímu chladicímu boxu a uchopila madlo. Těžké dveře se otevřely téměř bezhlučně a do rozehráté tváře se jí opřel závan studeného vzduchu. Mrtvola ležela zavřená v bílém vaku. Zadržela dech, protože nechtěla dostat do plic vzduch, který obklopoval mrtvého, ani cítit jakoby lepkavý pach stovek těl, které tu ležely před ním. Teplota ve schránkách byla nastavená tak, aby udržovala těla chladná, nebránila však postupujícímu rozkladu. Když se konečně musela znovu nadechnout, ulevilo se jí, že necítila nic než účinné chemikálie, jimiž se chladicí boxy dezinfikovaly. Třesoucími se prsty rozeplula zip a ulehčením se skoro usmála, když uvnitř spatřila šedivé řídké vlasy. Ve vaku ležel stařec, možná stařena, s propadlými líci. Zatáhla zip na vaku, zavřela dvířka a otevřela box hned nad nimi. Oči jí padly na plešatou hlavu, na níž si všimla spousty vrásek a jaterních skvrn. V následujících pěti boxech našla velmi podobná těla, některá s bohatšími šedými vlasy, jiná jen s bílým chmýřím; na jedné hlavě objevila na oranžovo obarvené afro, následovala mrtvola se spoustou blond vlasů svázaných kusem obvazu. Někdo mladý.

Na okamžik se zarazila a snažila se nepředstavovat si tvář, která patří k tomu tělu. Rozevřela další vak, zajíkla se a musela si přikrýt ústa dlaní. Spatřila hlavu spálenou do černa se skvrnami sražené krve, která pronikla popraskanou kůží a usadila se tam jako rosolovitá láva. Prudce přirazila dvířka schránky a lapala po dechu – snažila se přitom nemyslet na drobné částičky toho těla, které by právě mohla vdechovat. *Mrtví ti neublíží*, šeptala si do dlaně připlácnuté na ústa. Ovšem už v následujícím boxu zjistila, že mohou ublížit. V sousední schránce leželo cosi malého, zabaleného v bílém

plátně. Sevřelo se jí hrdlo, až pocítila prudkou bolest. Na mrtvolce dítěte ležel růžový plyšový medvídek. Možná poslední dárek od rodičů. Případala si neodpustitelně vlezlá, že viděla něco tak velmi soukromého a drahého.

Klesla na podlahu a opřela se zády o chladnou ocel. Tohle místo ji doslova mučilo. Měla o prohlídku oficiálně požádat a přibrat někoho dalšího. Poprosit, aby jí ukázali obsah všech chladicích boxů. Jenže nemohla podstoupit riziko, že by ji odmítli nebo sice váhavě svolili, ale z očí by jim hleděl lítostivý soucit. Mohli by si myslet, že přišla o rozum, když něco takového požaduje. Co se jich týkalo, ta pacientka prostě utekla a nešlo o nikoho z mrtvých, kteří leželi ve zdejší márnici.

Donutila se přišourat ke dvěma posledním schránkám a nejprve uchopila madlo té hořejší. Po tom, co už viděla, si připadala otrlá, když rychle otevírala vak, a překvapilo ji, že se v mezeře ukázala chodidla. Pokožka bílá jako vápno, jen pata a polštářek pod prsty měly tmavě fialovou barvu. Mladé nohy, hladké a neopotřebované časem. Mohly patřit muži i ženě, ale zdály se docela malé. Vzepřela se o dvířka boxu, aby se zvedla výš, a cítila, jak se v ní sevřely vnitřnosti, když zahlédla modře nalakované nehty na nohou. *Modrá je mnohem hezčí, nemyslíš? Líp kontrastuje s opálením.* Natáhla ruku a dotkla se špičkami prstů mrtvých nohou. Ledové. Bílá identifikační páska sepnutá kolem levého kotníku. Otáčela zvolna páskou, dokud se neobjevilo natištěné jméno: Jane Doe. Tohoto jména se používalo pro osoby, jejichž identita zůstávala neznámá. Dech se jí zadrhl. Dokud neuvidí obličej, nemůže si být jistá.

Tělo umístili do boxu opačně. Bude muset vytáhnout celou zásuvku, aby viděla na tvář. Sevřela rám zásuvky a zatáhla, ale ta věc nešla ven. Zabrala víc, jenže zásuvka se ani nehnu. Prohlížela ji z bočních stran, aby se přesvědčila, proč se ten krám zadrhl, ale nic zřejmého nenašla. Možná to chce jenom hodně silně táhnout. Opřela se nohou o dveře dolního boxu, zaklonila se a druhou nohou zakročila, aby mohla táhnout ještě víc, ale bylo to beznadějně. Zásuvka se odmítala pohnout. Uvažovala. Kalkulovala. Možná tam bude dost místa, aby horem zalezla dovnitř. Schránka s obráceně vloženým tělem byla větší než ostatní a nad ní se nacházela ještě druhá na další tělo. Pokud se bude soukat dovnitř, zároveň musí otvírat zip, aby ho rozeplula až ke druhému konci vaku. Jenže z toho měla strach. Prostor nad mrtvolou jí připadal velmi stísněný a jeho konec zůstával zahalený ve tmě. Uvnitř potom nebude mít dost místa, aby se tam otočila. Nezbude jí než se ven z chla-

dicího boxu soukat pozpátku, sunout se po mrtvém těle, a ještě se u toho modlit, aby jí nepovolily nervy.

Opatrně se opřela kolenem o hranu zásuvky a položila se na ni – levou nohou se opřela o jednu, pravou o druhou stranu vozíku. Hlavu sklonila hodně nízko, váhu svého těla držela nad mrtvolou a jako krab se zvolna posouvala kupředu. Vzduch jí připadal hustý, chladný a s mražením jí ulpíval na kůži. Už se jí začínaly chvět stehna, jak se nepohodlně vzpírala jen o chodidla a dlaně, rozkročená nad tělem ve schránce. Prohnula se v zádech, aby si trošku ulevila, a polekalo ji, když narazila na strop boxu – připomnělo jí to, jak těsným prostorem se plazí. Polykala naprázdno, aby se pokusila utlumit narůstající paniku. Musela se opřít kolena a přenést na ně svou váhu, aby se mohla vzepřít na loktech. Z krkolomné pozice a potřeby cítit se pohodlněji se celá roztrásla. Nemotorně přesunula jedno koleno dopředu a okraj ocelového vozíku ji zatlačil do kosti, dokud neposunula i druhou nohu a tlak nepolevil. Ramena stáhla dozadu a ruce zase posunula kupředu, aby konečně spočinula na všech čtyřech, ale okamžitě si uvědomila, že se dopustila chyby. V této pozici se vyhrbila výš a uvázla zády, která se jí teď celou plochou opírala o strop chladicího boxu. Tím, jak měnila polohu, vyčerpala celý volný prostor a teď tam zůstala trčet.

Namáhala se vymanit, jak ji k tomu hnaly všechny instinkty, trhala hlavou ze strany na stranu jako vzteklý pes, který zůstal zapasovaný v díře, bušila týlem do ocelového plechu, mručela úsilím vymanit se z pasti, jenže ruce i nohy měla pevně zaklíněné. Nemohla tam ani zpátky a celé tělo jí tuhlo hrůzou. Sípala a v krku jí hvízdalo, protože se jí svíral hrtan, načež jí došly síly vyčerpané marným úsilím a žuchla sebou dolů na mrtvé tělo. Dotýkala se plastového vaku a prsty okoušela jeho hladkost a chlad, načež zvolna natáhla údy a přitom si uvědomila, jak hloupě se nechala vyvést z míry. Pro ni i tělo pod ní tu bylo místa dost.

Natáhla jednu ruku co nejdál pod sebe a šátrala prsty po jezdcí zdrhovadla. Konečky prstů přejížděla po vaku a cítila pod nimi pevnou hmotu těla, ale zatracený zip ne a ne nahmatat. Musela se napůl zkroutit a tváří se zabořit do plastového vaku, jak tiskla ramena dolů a napínala svaly, aby dosáhla ještě dál. *Prosím, prosím, ať už to najdu*, modlila se v duchu, a pak jí unikl tichý vítězný výkřik, když konečně mezi prsty ucítila ten kousek kovu. Už bez námahy táhla jezdec k sobě. Škrábání kovu o plastový lem se odráželo v nitru kovové schrány a znělo překvapivě hlasitě. Když jezdec posunula

až ke krku mrtvoly, zarazila se. Zahlédla prameny černých vlasů, a když se měkkých kadeří dotkla, jako by se jí z prstů vytratily kosti. Oči se jí zalily slzami a byla vděčná, že přes ně skoro nic nevidí. Když pohlédne mrtvé do obličejě přes slzavou clonu a zase odtud pozpátku vyleze, pořád nebude vědět, jestli našla, koho hledala. Mohla se dál těšit nadějí, že je pořád naživu.

Prudce zamrkala, aby se zbavila slz a oči se jí přizpůsobily hlubokému šeru. Pomalu rozeprnula zip až na konec, aby viděla vršek hlavy, a naráz měla pocit, že v místech, kde jí normálně bušilo srdce, ustal všechn pohyb. Srdce zdánlivě zmrtvělo stejně jako tělo pod ní. Mrtvá měla šedobílou bezkrevnou tvář, zavřené oči a rty přitažené k sobě. Dívala se mrtvé do obličejě. A pak to přišlo. Drtivý, svíravý tlak v srdci. *Našla ji.*

„Vstávej,“ zasténala. Potom nehybným tělem zatřásla a zaječela: „Vstávej, krucinál! Přestaň se předvádět, do hajzlu!“

Ovinula paže i nohy kolem nehybného těla a pokoušela se je rozhybat. „Nejsi mrtvá,“ plakala. „Jsi jenom studená. Když lidé chladem ztuhnou, je možné přivést je zase k životu. Prostě je jenom potřeba dodat jim teplo. No tak. Vstávej. Prosím tě!“

Třásla se žalem a tiskla se k nehybné postavě, tiskla svou horkou tvář k tě studené. Teklo jí z nosu a k tomu plakala – a to všechno skapávalo na krk mrtvého těla, které objímala. Její křik přešel ze skučení ve vzlyky a sténání, jak se v mysli pozvolna smiřovala s realitou. Její pátrání skončilo. Teď tady s ní může zůstat. Společně tu budou ležet navěky. Nenechá ji tady ve tmě. Zůstane s ní, dokud...

Klimatizační agregát začal hučet a jeho štavnatý zvuk signalizoval, že se zapnulo chlazení. Pocítila přívál ledového vzduchu. Prostor, v němž ležela, zahalila neproniknutelná tma. Čtverec světla, kudy sem vlezla, byl pryč. Zatímco ležela v boxu, vešel někdo do márnice. Všiml si otevřených dvířek. A zavřel je.